

„De aceea, asemănatu-s-a Împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale. Și începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeiea și copiii și toate câte are, ca să se plătească. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-ma și-ți voi plăti ție tot. Iar stăpânul slugii aceleia milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei care slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce ești dator. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă dacă nu veți ierta – fiecare fratelui său – din inimile voastre” (Matei XVIII, 23-35) Pilda pe care Sfânta noastră Biserică a rânduit a fi citită în această Duminică, este de fapt, răspunsul exemplificat al Mântuitorului Hristos la o întrebare adresată de Sfântul Apostol Petru în mod public: „Doamne, de câte ori va greși fața de mine fratele meu și-i voi ierta lui?”

Oare până de șapte ori? Zis-a lui Iisus: Nu zic ție până de șapte ori, că până de șaptezeci de ori câte șapte” (Matei XVIII, 21-22). Este numită de unii comentatori biblici „parabola iertării neîmpărtășite” din motive lesne de înțeles după cum vedem. Ea face parte din capitolul XVIII al Evangheliei după Matei, ultima parte a unei Cuvântări a Domnului nostru Iisus Hristos, o cuvântare despre viața comunitară sau viața Bisericii.

Cuvintele milă și iertare apar evidențiate de Mântuitorul Hristos prin utilizarea lor, primul apare de două ori, pe când cuvântul iertare este folosit de trei ori. Izvorul acestei iertări „împărătești” este, după cum observăm, mila. Împăratul nu numai că l-a pășuit pe primul datornic, ci mai mult de atât, i-a iertat datoria. În edițiile grecești ale Noului Testament sintagma tradusă „i-a iertat datoria” înseamnă exact „a fi cutremurat de milă, a simți măruntaiele cutremurate de milă”. Atât de mult, atât de intensă a fost și este iubirea împăratului față de sluga sa. Din această pildă vedem că amândoi slujitorii erau la același împărat dar primul mai bogat decât al doilea deoarece datoria lui față de Împărat era una imensă. Zece mii de talanți este o sumă exorbitantă, pe care numai un stăpânitor, o slugă înstărită ar fi putut-o deține. În schimb „o sută de dinari” reprezenta o sumă derizorie, în comparație cu cele zece mii de talanți, care înseamnă 60 de milioane de dinari. Spre exemplu, un dinar era plata pentru o zi de muncă în acele vremuri. Cu ușurință ne dăm seama de imensa generozitate a Împăratului față de primul slujitor. Și urmarea firească ar fi fost ca primul datornic să ierte sau cel puțin să-l îngăduim. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea referindu-se la aceasta „cuvântul iertării sale, a primei slugi, răsuna încă în urechile lui, și totuși, el așa de mult uitase bunătatea Domnului”. Omul pe care nu-l iertăm este ca o povară pentru fiecare dintre noi, ne împiedică de la a fi liber și în fond ne pedepsim pe noi înșine prin ținerea minte a datoriilor de orice natură ar fi. Relația cu Dumnezeu se stabilește numai prin relația pe care o avem cu aproapele nostru, cu cel de lângă noi. De aceea criteriul folosit la Judecata finală este relația pe care am avut-o cu cel de lângă noi. Față de rău putem avea trei atitudini. Putem plăti răul cu răul; putem fi indiferenți; putem face binele. E dreptul

nostru în primul caz; în al doilea caz, poate fi o datorie să nu facem mai mult dar nici mai puțin ci doar atât cât este suficient pentru a fi achitați; în al treilea caz, îl ascultăm pe Mântuitorul Hristos când răsplătim răul cu bine și nu vom fi noi datori în fața lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, El ne este nouă dator. Sfântul Vasile cel Mare cu privire la această parabolă spunea „încetează de a te mai scuza fără folos, arătând că și alții păcătuiesc; nu lăsa timp liber minții tale ca să cerceteze slăbiciunile altora, ci ia seama la tine însuși, adică îndreptează ochiul tău ca să te cerceteze bine pe tine însuși”.

Din pilda aceasta am aflat că a iertat o datorie de zece mii de talanți, adică mult, foarte mult. Doar o condiție pune totuși Dumnezeu. Una singură: să ceri iertare și să te pocăiești. Să te hotărăști să nu mai faci. Să te duci să te spovedești. Să te eliberezi de ceea ce ai făcut. Să promiți că nu vei mai face. Să te reînnoiești sufletește. Și să ierți și tu altora. O povestioară spune că doi oameni s-au întâlnit odată și s-au hotărât să-și mărturisească unul altuia virtuțile. Și unul a spus: Iată, eu de când m-am convertit de la păcat la virtute, de când m-am hotărât să-mi încep din nou viața, n-am mai pus carne în gura mea. Altul a spus: Eu de când m-am convertit, din momentul acela nu m-am culcat fără să-mi cer iertare de la cei cărora le-am greșit, și n-am adormit înainte de a-i ierta cu adevărat pe cei care mi-au greșit mie. De fiecare dată când rostim rugăciunea pe care Însuși Domnul Hristos ne-a învățat să o rostim înainte de sfârșit spunem: „Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri” (Matei VI, 12), adică celor ce cu voie sau fără de voie, cu știință sau cu neștiință ne-au făcut un oarecare rău. Prin aceasta noi suntem măsura iertării noastre. Mântuitorul Hristos cerea să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte, să iertăm mai mult decât poate aproapele greși dar până la iertarea deplină, trebuie să existe îngăduință, șansă a îndreptării. Iertarea la infinit o poate face numai Dumnezeu în milostivirea Sa dar atât timp cât și noi facem același lucru la o scară omenească cu cei de lângă noi. Putem să îngăduim și să încercăm pe cât ne este cu putință să iertăm. Dar cel puțin să îngăduim, să dăm răgaz de îndreptare.

Parabola de astăzi ni-l înfățișează pe Dumnezeu în același timp și milostiv dar și drept. Am văzut că în fața Lui și cel bogat cu o datorie mai mare, dar și cel umil au șanse egale în a dobândi Împărăția cea cerească. Bogăția nu este așadar un păcat în sine, dar o putem considera un drog pentru că ne face slujitori ai ei, ne îndepărtează de Dumnezeu. În fond se pune întrebarea ce-i datorăm noi lui Dumnezeu? Iar răspunsul nu poate fi decât acesta. Îi datorăm totul pentru că nu avem nimic de la noi, trupul, sufletul, viața nu sunt ale noastre, ci daruri din iubirea lui Dumnezeu. Noi nu știm să-i mulțumim lui Dumnezeu precum se cuvine pentru cele primite dar putem încerca, fiecare după a noastră știință și putere să-i dăm laudă pentru cele primite pe care le vedem sau dimpotrivă pentru cele considerate ca fiind banale, pentru că fără ele practic nu am exista.

Părintele Nicolae Steinhardt în „Dăruind vei dobândi” spunea în felul următor legat de această parabolă: „Vrem să fim iertați, dar nu suntem dispuși să iertăm și noi. Vrem să ni se acorde atenție și să ne fie luate în seamă toate drepturile, dorințele de nu și capriciile, luăm însă foarte grăbit și, împrăștiat amintele la nevoile, doleanțele și solicitările celorlalți. Dar ceilalți? Ei ne apar undeva, departe, ca un soi de fantome pierdute în ceață. Ni se pare, de fapt, că toți cei din jurul nostru au obligații față de noi, iar noi față de nimeni, niciodată. Toate ni se cuvin, tot ce facem e bun și îndreptățit, numai noi avem întotdeauna dreptate”. Aproapele este cel care ne aduce în permanență aminte de Dumnezeu pentru că prin vederea lui în fapt vedem chipul lui Dumnezeu din el. Și avem șansa binecuvântată de a gândi, de a ne comporta ca niște fapte ce au și conștiință de Dumnezeu prin a discerne răul de bine și a alege în consecință. Plecăm de la scaunul spovedaniei iertați de Dumnezeu prin glasul și puterea preotului duhovnic iar acest

Parabola datornicului nemilostiv Iertarea ce aduce necesitatea de a ierta

Scris de Alexandru Lucian

Duminică, 28 August 2011 09:37 - Ultima actualizare Duminică, 28 August 2011 11:44

lucru este unul extraordinar în vederea judecății finale de care Mântuitorul ne-a spus în încheierea parabolei. După cum vedem la Dumnezeu pe primul loc este îngăduința urmată de iertare dacă ne comportăm cum se cuvine. Dar în același timp trebuie să fim conștienți și de existența dreptății lui Dumnezeu care nu lasă loc de interpretări. Prin acest text evanghelic putem spune cu siguranță că există în cuvântul Mântuitorului un nou mod de a trăi, de a ne petrece mai lungă sau mai scurtă viață.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi